

er saa overordentlig let at staa op og sige, at de vedkommende skulle have noget mere i Løn, og saa i Flæng at gribe nogle Procenttal og sætte Lønnen op i Almindelighed over en Bank. I Virkeligheden lovgiver man paa den Maade fuldstændig i Blinde. Man kommer til at give Lønningstillæg til Funktionærer enkelte Steder, der maaske paa Grund af deres Beskæftigelses Forhold og det lidet Krav, der stilles til deres Arbejde, i dette Øjeblik enten have Lønning nok eller neppe skulle have saa stor Lønningsforhøjelse. Man kommer til at begaa Anomalier som dem, ærede Medlemmer selv have paataalt ved denne midlertidige Lønningslov som Følge af § 4. Der er alle de Aar, denne midlertidige Lov har eksisteret, hver Gang den har været til Behandling her i Tinget, rejst Klager over de Anomalier, den fremkaldte; nogle Steder blev den fortolket paa en Maade, andre Steder paa en anden; nogle Steder medførte den, at Funktionærerne fik noget, andre Steder, at de ikke fik. Naar man lovgiver i den Grad i Blinde, som man gør ved almindelige procentuelle Tillæg over en Bank, saa kommer man til at gøre den Slags Fejl, og man skaber evig Gnidningsmodstand og evig Uro hos Funktionærerne.

Derfor siger jeg, at det er ikke den Vej, vi skulle gaa. Vi skulle ikke til at plumpe ned igen der, hvor vi vare for 7—8 Aar siden. Vejen, vi skulle gaa, er at komme til ordentlige Lønningslove. Jeg beklager mig over, at der ikke kan være saa megen Taalmodighed hos Folk, hvis Lønningslove dog ikke ere mere end 3—4 Aar gamle, at de kunne give Administrationen fornøden Tid til at forberede ny Lønningslove. Det synes jeg, Administrationen maa kræve. Jeg kan heller ikke tænke mig andet, end at det høje Tings Flertal nu, som det har gjort tidligere, støtter mig i den Opfattelse, at vi skulle gaa den Vej. Det er den Vej, vi have søgt at forberede ved en Lønningskommission, og jeg tror, man vil gøre meget fejl og gribe meget i Blinde, hvis man af Utaalmodighed lader sig forlede til at forlade denne Vej og atter gaa tilbage til det, man var inde paa i 1899.

Formanden: Folketingsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds har forlangt Ordet for 3die Gang. Tingets Samtykke kræves dertil. Hvis ingen gør Indsigelse derimod, betragter jeg det som givet. (Ophold) Det er givet.

Guldbrandsen: Overfor den sidste Udtalelse af den højtærede Finansminister maa jeg for at værge mig en Smule sige, at jeg forlanger heller ikke, at denne Lov i det hele skal ændres. Jeg staa jo ikke i den Henseende med de selvsamme Krav som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), saa min Utaalmodighed, som ikke er til Stede, kan i hvert Fald ikke falde ind under den Udtalelse, som den højtærede Minister nu sidst fremkom med. Men det forekommer mig dog, at det er tilgiveligt, at man begaar en Fejl her i Rigsdagen. Vi begaa mange Fejl, og den højtærede Minister har rimeligvis heller ikke været fri i den Henseende, det er jeg sikker paa, for det er umuligt at deltage i det politiske Arbejde uden at komme til at begaa Fejl. Men Forholdet er jo, at nu kommer jeg til Erkendelse af min Fejl, og saa tager jeg Ordet her i Salen for at rette paa denne Fejl. Den højtærede Minister ved ogsaa godt, at han har taget fejl i en Række af Aar paa det selv samme Punkt, idet han har stemt for flere af disse Love, men det lader ikke til, at han føler Trang til at rette paa Fejlen. Det er Forskellen.

Ellinger: Det var jo en ganske mærkelig Udtalelse, det ærede Medlem for Langeland (Guldbrandsen) der fremsatte. Rent bortset fra den oprørske Tendens, der gjorde sig gældende hos ham, er det mærkeligt at høre, at det ærede Medlem nu er kommet til Erkendelse af sin Fejl og beklager, at den højtærede Minister ikke er kommen til Erkendelse af sin Fejl og ikke er lige saa villig til at rette paa denne sin Fejl som det ærede Medlem for Langeland. Det var Slutningen af de faa Ord, det ærede Medlem sagde, men Begyndelsen var, at det ærede Medlem aldeles ikke vilde forsøge paa at rette sin Fejl, aldeles ikke vilde forsøge paa at faa nogen Forandring ind i denne Lov, en Udtalelse, det ærede Medlem fremsatte, fordi han var bleven noget betaget af, hvad den højtærede Finansminister saa strengeligen sagde til ham og andre Medlemmer. Det er ganske mærkeligt, naar det ærede Medlem virkelig har faaet i Kommission at forebringe Ønsker fra en vis Funktionærklasse her for Tinget, at det saa kun skal være til Underholdning for Tinget, medens de paagældende formodentlig skulle føle sig tilfredsstillede ved, at det ærede Medlem har talt og ikke vil gøre noget Forsøg paa at rette sin Fejl.